

Forest Trenz & Barbora Masaříková

Život v dodávce

Náš příběh

Bizbooks

Život v dodávce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Forest Trezn

Život v dodávce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Forest Trenz

Život v dodávce

Náš příběh

ilustrovala Barbora Masaříková

BizBooks
Brno, 2020

„Život je příliš krátký na to,
abych dělal věci, které mě nebaví.“

Forest Trenz

OBSAH

Velká cesta	7
Život před životem	8
Dodynka	12
<i>Zařizování před cestou</i>	<i>16</i>
Vyrážíme! Křest ohněm	18
Ráj na zemi	26
<i>Kde bereme pitnou vodu?</i>	<i>34</i>
Španělský folklor	36
Otrava	48
Kulturní šok	52
Středověk	57
Písečná bouře	68
Cestovatelská patina	74
Země majfrendů	78
Zpátky v Evropě	92
Portugalsko	98
Salamanca	104
Málem konec	107
Bonjour	111
<i>Internet na cestě</i>	<i>114</i>
Prosperujeme	116
Normandie	123
Tygr z kamionu	130
<i>Co vezeme s sebou</i>	<i>135</i>
Blechy	136
Na sever!	146
Práce snů	155

Těžké chvíle	194
<i>Výběr místa na spaní</i>	206
Užij si to nepohodlí.....	208
Hořkosladký návrat	223
Vzpomínky na budoucnost.....	226
Přestavba dodávky na domov na kolech	230
1. Ujasnění požadavků a výběr dodávky	233
2. Rozvržení interiéru	234
3. Izolace, zateplení	235
4. Elektřina	237
5. Obložení stěn a podlaha	240
6. Nábytek a úložný prostor.....	242
7. Kuchyně – vařič, lednice, odpadní a pitná voda	243
8. Plyn	245
9. Topení	247
10. Sprcha a záchod	248
11. Vybavení	250
12. Legislativa	252
Ohlédnutí	254
Co bychom udělali jinak	256
Kolik stála přestavba	257
O autorech	258
Forest Trenz	258
Barbora Masaříková	260
Samuel	262

نایت

Nigeria

2016
2018

U.S. OF
VISIT

APPARANT

التشكيل

VELKÁ CESTA

ŽIVOT PŘED ŽIVOTEM

Probouzíme se ve srubu. Oheň v kamnech už dávno vyhasl a vtíravý vlhký chlad prostupuje dovnitř nedokonalou izolací mezi smrkovými kulatinami.

Oba spacáky máme spojené zipem. Přitiskneme se jeden ke druhému a ještě na chvíli zamhouříme oči.

„Samueli, ještě minutku, prosím,“ zabručí Barbora.

Cosí malátného se vši silou dere ven ze spacáku a nebere na nikoho ohledy. Samuel nám celou noc chrápal v nohách, schoulený do klubíčka. Teď se oklepe, na počest dobrého rána olízne svým pánečkům obě tváře a jedním skokem je u dveří. Chce jít ven. Psi to mají tak jednoduché! Neřeší, co bylo a co bude. Žijí tady a teď.

Děšť od večera neustal. Dveře zavržou táhlým vysokým tónem a do nosu nás uhodí zemitá vůně tlejícího listí a dřeva. Podzim provoněl les. Barča rozhrábla popel a fouká mezi světélkující uhlíky. Kapky deště mizí v hustém bílém kouři stoupajícím z komína. Na plotně už stojí moka konvička s kávou a vedle se dokřupava opéká chléb. Mlčky sedíme na palandě, snídáme a v hlavách nám to šrotuje.

Srpen 2018, Kyrgyzstán. Neznám jinou holku, která by šla v sukni do 4 545 m n. m.

Přesně před měsícem jsme stanuli na vrcholu hory Pik Uchitel v kyrgyzském pohoří Ťan-šan. Byla to naše první velká cesta po roce vztahu.

Po našem návratu se Barča přestěhovala z Náměště nad Oslavou do Brna a pustili jsme se do rekonstrukce bytu. Ze společného bydlení a budoucnosti pod jednou střechou jsme nadšení. Oba pracujeme. Barča přes den restauruje historické fasády, já jezdím na noc do kanceláře jako technická podpora online portálu a na volné noze se věnuji grafice.

Když nejdu po práci na pivo, potkáváme se doma nejdřív ve dvě v noci. Ráno vyrazí Barbora pracovat na lešení dřív, než se převalím na druhý bok. Nevyhovuje nám to, těšíme se na společné víkendy v lese.

Nespokojený člověk má dvě možnosti. Smířit se s tím, co má, nebo něco udělat.

Díky naší dobrodružné povaze tento stav nespokojenosti netrvá dlouho. Asi měsíc.

Sedíme na stejné palandě jako před měsícem, popijíme svařené víno a opojně debatujeme.

„Koupíme dodávku a pojedeme do světa!“ nadhazují.

„Tak jo, ale Samuel jede taky!“ souhlasí Barbora a přihne si rudého moku z plecháčku. Samuel zaslechne svoje jméno a zaujatě pozvedne špičky uší. Pamlsek nikde nepřistál, a tak položí hlavu a spí dál. Kdyby jen tušil, že právě rozhodujeme i o jeho osudu...

Vlastně nás nenapadá lepší způsob, jak dlouhodobě cestovat se psem. Pěšky se nám už nechce. Když jsme se každý sám před rokem vydali na pouť do Santiaga de Compostela, dopadlo to tragikomicky.

Chudák Sába, vyděšený z výstřelů lovců vysoké zvěře a všudypřítomných rušiček ptáků u vinic, odmítal chodit. Polovinu cesty ho Barbora nesla na zádech. V tu dobu vážil podobně jako její dvacetikilový batoh a při představě, že by takto měli jít zbylých 400 kilometrů, sedli na vlak, později do auta bláznivých Rumunů a vrátili se domů.

Já jsem sice dorazil do cíle poutní cesty, ale o čtrnáct dní později mi při spánku ukradli batoh i boty, které jsem měl za hlavou. V batohu jsem měl v tu chvíli téměř všechno, a tak jsem si ve čtyři ráno koupil v nonstopu nazonovky, sedl na první letadlo a vrátil se domů. Od té doby nepovažuji nocování na písečné pláži v centru Barcelony za romantiku.

Autostop po Španělsku.

„No jo, Forístku, ale ty nemáš ani řidičák,“ suše mě uzemňuje Barbora.

Naivní představa, že koupíme dodávku a první dny v novém roce strávíme v teplém kraji, třeba v Barceloně, se rozplynula jako pěna nad svařeným vínem.

„Pravda, tak koupíme dodávku, udělám si řidičák a vyrazíme. Na to si přijijeme!“ Cinknutím stvrzujeme naši úmluvu.

Jsme odhodláni držet se nastolené strategie a nesejít z cesty. Ještě tentýž týden hromadíme nepotřebný majetek, fotíme ho a prodáváme. Lidé se rádi obklopují vším možným. Zvláště tím, co nepotřebují. Zakrátko máme jen polovinu věcí, to už by se do dodávky vešlo – jak osvobozující pocit! Člověk je tím bohatší, čím méně toho má. Vždy jsem chtěl dospět do stadia ideální kombinace – vydělávat a zároveň i šetřit. Přitom je to tak jednoduché, stačí kupovat jen věci, které opravdu potřebuji. Potom není nezbytné tolik pracovat a mám více volného času.

Vzdáváme se také rozjetých plánů na podnikání a dokončujeme rekonstrukci bytu. Barbora hledá místo pro své rozměrné sochy. Jednu pověsíme kamarádovi Igorovi ve stodole a druhou vystavíme v Praze. Ráda by je prodala, ale třímetrovou laminátovou sochou losa s odpadky místo hlavy se zatím nechce pyšnit žádný galerista.

„Hodinu do práce, hodinu z práce. Mezitím osm hodin na kancelářské židli před počítačem. Taková ztráta času, to dojíždění do práce,“ stěžuji si.

„Ani nevíme, kam chceme jet. Co takhle vyřídit si účty s tím Španělskem?“ nořím se z živých vzpomínek. Dlouho do noci sprádáme plány.

„Vždyť je to jednoduchý. Našetříme nějaký peníze, koupíme dodávku, z paletového dřeva stlučeme postel a hodíme tam nějakou starší lednici, to víš, na pivka. Nic víc nepotřebuješ a do měsíce jedeš!“ svobodomyšlně předpovídám.

Příroda, náš druhý domov.

„Promluvím se šéfem, jestli bych mohl pracovat z domu. Stejně přicházím do kanceláře v době, když všichni kolegové odcházejí. K práci potřebuju jen internet a ten mám i doma,“ povídám a jsem ochoten podat výpověď, kdyby to nevyšlo.

„Dobře, Foreste, zkusíme to,“ dočkal jsem se vysněné odpovědi od šéfa, asi tři týdny po vyřčené otázce.

„Barčo, vyšlo to! Odted' můžu pracovat z domu!“ chlubím se hned po telefonu.

„Dvě ušetřené hodiny denně, to je 520 hodin za rok. Čili 21 dní. Kolik dní je roční dovolená?“

DODYNKA

Už čtyři měsíce trávíme večery intenzivním hledáním dodávky. Na jednu jsme se byli podívat s mým tátou mechanikem, ale nestála za nic. Moudří lidé nám radí, ať koupíme novější. Moudřejší radí, ať koupíme starší, bez té moderní elektroniky se bude lépe opravovat. My stejně koupíme takovou, na kterou budeme mít peníze.

Během podzimu se nám podařilo naspořit sto tisíc korun.

„Za většinu koupíme nějakou ojetinu a za zbytek vybavíme interiér, možná trošku připlatíme. Do sto padesáti tisíc maximálně,“ říkáme si skromně.

Ty pěkné dodávky jsou během chvilky pryč. Chce to jednat rychle, a tak se činíme.

„Pane, mohl byste nám tu dodávku trošku přeparkovat? Někam na přehledné místo, ať poprvé nevyjždíme tady z centra. Víte, přítel nemá řidičák a já tak velkou dodávku nikdy neřídila.“ Bývalý majitel naší nové dodávky vyvalí oči a nezbývá mu než sednout za volant a přeparkovat.

„Nebojte, dobře se o ni postaráme. Chceme ji přestavět na obytnou a brzy s ní vyjet do světa!“ vysvětlují jako zkušený neřidič nevěřičně hledícímu mechanikovi, předchozímu majiteli.

Už když jsme ji poprvé viděli vyjždět z garáže, cítili jsme mrazení v zádech, a aniž bychom prohodili jediné slovo, bylo jasné, že toto je náš budoucí domov na kolech. Po pěti měsících hledání jsme konečně odlehčili peněženkám.

Dvacetiletý Fiat Ducato 2.8 TDI s poctivými 480 tisíci na tachometru nás stál 60 tisíc korun. Nový člen rodiny musí mít jméno. Je to ona – budeme jí říkat Dodynka.

Výdaje rostou ještě před samotnou stavbou interiéru. Kupujeme novou startovací baterii, necháváme vyměnit rozvody, sami měníme palivovou nádrž, manžety na poloosách, filtry a prozíravě obouváme zimní pneumatiky.

S vervou se pouštíme do přestavby a rázem zjišťujeme, že pokud chceme v dodávce dlouhodobě bydlet a cestovat, jen tak stlouct postel a pár

skříňek nebude ta nejlepší cesta. Dodávku zateplujeme a instalujeme střešní okno.

Chceme být co nejvíc nezávislí, takže se neobejdeme bez solárního panelu na střeše, baterie pro obytný prostor, rozvodů elektřiny, nádrží na vodu, lednice a vybavené kuchyně. Vařit budeme na plynovém vařiči, na plyn je i topení. Potřebujeme vlastně plnohodnotný dům na kolech, akorát ho musíme vměstnat do šesti metrů čtverečních. To vyžaduje pečlivé plánování a trpělivost.

Neznalost postupů a technologií nás nesmírně zdržuje. Stejně tak amatérské zázemí pro přestavbu i nástroje. Nepodělit se o takovou taškařici by byla škoda, proto zakládáme online projekt Život v dodávce a všechny zážitky, fotky a videa sdílíme na internetu.

Koupit si hotový karavan by bývalo bylo moc jednoduché, navíc se nám žádný nelíbil. Manuální práce nás baví, stále se učíme novým dovednostem a překonáváme nástrahy.

Září 2018, Náměšť nad Oslavou. Tři měsíce do odjezdu.

Je potřeba táhnout za jeden provaz.

„Uděláme to pořádně a vyjedeme, až budeme s obytnou vestavbou spokojení. Bude se nám lépe bydlet,“ přitakáváme si navzájem.

Dodýnce se věnujeme jen o víkendech, začátek cesty tak odsouváme téměř o celý rok. Mezitím se ze mě stal hrdý majitel řidičského oprávnění.

Závěrečné zkoušky jsem zvládl bez jediné chyby! Od té doby jen málokdy pustím Barboru k volantu.

Jen jednu věc jsem se zapomněl naučit – hlídat si stav nafty v nádrži. Dodynce totiž nesvítil kontrolka a hned při prvním výletu nám došla nafta. První romantickou noc v Dodynce bez hotového obytného prostoru jsme tak strávili na parkovišti před sídlištěm asi 100 kilometrů od domova, kam nás museli odtáhnout v noci ze silnice, protože zavzdušněný motor nešel nastartovat. Druhý den nás zachránil majitel nedalekého servisu, který přijel stejnou dodávkou, jako je Dodynka, zapřáhl lano a projel se mnou nespočet kruhových objezdů, sotva jsem stíhal točit volantem. Lepší školy brzdění ručkou se mi nemohlo dostat.

Ani na chvíli nelitujeme, že jsme vložili veškeré úsilí a finance do dvacet let mladé dodávky. Zkušební jízdu do Chorvatska absolvovala na jedničku. Jisté obavy ale ve vzduchu visí. Co když se poláme dřív, než vyrazíme na velkou cestu? Nebo co když se za týden vrátíme na odtahu, jako se to stalo kamarádům?

Stará palivová nádrž protékala, museli jsme ji vyměnit.

Zařizování před cestou

Ať chceme, nebo ne, od narození jsme součástí systému, a teprve když z něj chceme alespoň jednou nohou vystoupit, uvědomíme si, jak moc jsme svázáni smlouvami, papírováním a nesmyslnými pravidly...

Byrokratický maraton před odjezdem byl nevyhnutelný.

Abychom při dlouhodobém pobytu v zahraničí nemuseli zbytečně platit české zdravotní pojištění, zařídili jsme si cestovní pojištění s neomezenými léčebnými výlohami, které stálo 4 500 Kč na osobu na celý rok. Doteď jsme každý platili ročně přes 23 tisíc za zdravotní pojištění.

V den odjezdu jsme odeslali kartičky pojištěnce spolu s odhlášením od českého zdravotního pojištění. Od té chvíle by za nás česká pojišťovna případné ošetření neuhradila, cestovní pojištění totiž platí jen za hranicemi ČR.

Kdybychom se vrátili do České republiky dříve než za šest měsíců, museli bychom zpětně doplatit zdravotní pojištění za celý půlrok.

Pro případ ztráty jsme si nechali vystavit druhý cestovní pas a vytiskli kopie všech důležitých dokladů, prodloužili platnost stávajících dokladů a kreditních karet.

Nevěděli jsme, kam nás cesta zavede, proto jsme si zařídili i mezinárodní řidičák. Dodynku jsme připojistili a zaplatili asistenční služby i mimo EU.

Abychom odjížděli s čistým štítem, nechali jsme si potvrdit bezdlužnost u všech institucí, vypověděli uzavřené smlouvy, prodali osobní automobil, Barbora ukončila pracovní poměr. Rodině jsme udělili plnou moc pro vyzvedávání pošty.

Trvalého bydliště jsme se nevzdali, proto jsme nemohli uplatnit nárok na osvobození od některých absurdních místních poplatků, například za svoz komunálního odpadu, který musíme platit i nadále, přestože se nebudeme zdržovat na území České republiky, natož zde produkovat odpad.

Cestování se psem

Samuel má mikročip, aktuální očkování, pravidelné odčervení, pas s očkovacím průkazem. Každý stát má své podmínky pro vstup i návrat s jakýmkoli zvířetem – tyto informace se dají zjistit na státní veterinární správě.

Státy EU požadují při návratu ze země mimo schengenský prostor pozitivní výsledky testu (starší tři měsíců) na dostatečné množství protilátek na vzteklinu.

Některé země mají přísná pravidla, nebo dokonce zakazují vstup konkrétní rasy na jejich území.

VYRÁŽÍME! KŘEST OHNĚM

Je 17. prosince 2018, bez měsíce rok od pořízení Dodynyky.

Pro dlouhé období plné nástrah jsme si úplně zapomněli naplánovat cestu. A teď, týden před Štědrým dnem, se u vánočního stromečku loučíme s rodinou, opouštíme kamarády a rodnou hroudu. Dodynka je připravená, ten pravý čas je teď.

„Děcka, vraťte se mi někdy! A ty, Samoušku, buď hodnej na kočičky!“ loučí se babička a utírá slzy, dojetím se rozplakala. „Babi, klid, třeba budeme zpátky už za týden,“ objímám babičku.

„Hlavně kolama dolů,“ praví táta.

„Myslete za druhý a taky se někdy vraťte,“ přispívá životním moudrem máma.

Už dávno jsme sbalení – všechno potřebné pro život, alespoň si to myslíme, jsme minimalizovali do naší plechovky mrznoucí před domem.

„Neměl to ten Honza jednodušší? Prostě hodil uzlík s buchtama na záda a šel,“ vtipkuji a sedám za volant. „No jo, jaký si to uděláš, takový to máš,“ praví moudře Barbora a uvazuje Samuelovi postroj.

„Jedeme na výlet!“ To se Sámovi líbí, vrtí ocáskem.

Konečně poslední byrokratické intermezzo na poště – odhlašujeme zdravotní pojištění a odevzdáváme kartičku pojištěnce.

Máme obrovské štěstí, že se můžeme sbalit a jet téměř kamkoli po celém světě! A nikdo nám v tom nebrání! Uvědomujeme si tu výsadu, kterou neměli a stále nemají všichni.

Na sběrném dvoře s napětím vážíme dodávku i s posádkou. 3 165 kg, tolik váží naše břímě. Krása, jsme v limitu do 3,5 tuny i s rezervou!

Pokud je definicí svobody stav mysli, pak jsme svobodní. Vyrážíme.

Chumelí a mrzne, až praští. Dodynko, přišla chvíle zúčtování našeho ročního úsilí. „Nepodělej to, prosím!“ S každým šlápnutím na pedál Dodynka odpovídá vydechnutím husté bílé páry.

„Jedeme do tepla!“ hlásím do éteru a ťukám do navigace hřejivé slovo Valencie.

Moje vůbec první jízda dodávkou. Čtyři měsíce před odjezdem.

Ujíždíme před zimou, nikoli povinnostmi, ty si vezeme s sebou. Práce mi zůstává, každý všední den od 17 hodin do jedné ranní musím být online a v pohotovosti. O víkendu také, avšak režim je volnější.

Barbora to má jednodušší, fasádu k restaurování si s sebou vzít nemůže. Už na podzim v práci skončila, ale něco má našetřeno.

„Sakra, nefunguje blinkr!“ klejí a sjíždím z dálnice, zatímco Barbora s čelovkou kontroluje pojistkovou skříň.

„Jo, vypálená pojistka, těch máme dost, že?“ ujišťuje se.

„Jo, určitě, jsou vzadu,“ odpovídám a zastavuji na tmavém parkovišti kousek od hranic s Německem. Nová pojistka je vypálena hned po výměně. Následuje další a pak další.

„Hlavně že jsme před cestou nechali zkontrolovat celou elektroinstalaci,“ vzpomínám na drahou návštěvu značkového servisu před cestou.

Buď topíme, nebo blikáme, kabinové topení je totiž na stejném okruhu jako směrovky. Raději volíme bezpečí a netopíme. Balíme se do několika vrstev oblečení, zakrýváme do dek a s pootevřenými okny, aby se nemlžila, slavnostně přijíždíme do Německa.

Loučení s rodinou a kamarády. Listopad 2018, Náměšť nad Oslavou.

Stíhání nezdarem, ocitáme se v odlišném, doposud nepoznaném světě, ve kterém platí úplně jiná pravidla. A není to tím, že bychom přešli hranice. Všechny jistoty a moderní vymoženky jsme vyměnili za nepohodlí a nejistoty. To vše kvůli touze po dobrodružství a poznání, která nás žene kupředu.

Plynové topení v obytném prostoru je starší než sama dodávka, ale funguje skvěle. Z bezpečnostního důvodu ho ovšem nemůžeme používat za jízdy. Během půlhodiny tam máme krásných dvaadvacet stupňů – skoro na trenky. Přestože jsme nainstalovali hlásič úniku plynu, máme z plynu respekt a lahev na noc uzavíráme a netopíme. Domácí slivovička zahřívá zevnitř, termofoar a Samuel v nohách hřejí zvenčí až do rána.

První dny máme strach nechat Samuela v dodávce, i když jdeme jen nakupovat. Parkujeme tak, abychom na Dodyнку stále viděli. Kdyby ji ukradli, přišli bychom nejenom o všechny svůj majetek, ale i o střechu nad hlavou. Barboru pronásleduje noční můra, že zloděj při pokusu o vyloupení Dodyanky vypustí Samuela a ten se už nikdy nenajde...

Uklidňujeme se, že tak starou dodávku by nikdo nechtěl, a jsme rádi, že na první pohled nejde poznat, že je obytná. Působí nenápadně. Někde v našem podvědomí ale obava zůstává.

Kilometry ubíhají, Německem projíždíme během dvou dnů, chceme do tepla.

Gumičkou do vlasů opravujeme prasklou objímku žárovky osvětlující poznávací značku, kontrolujeme uzemnění všech kabelů a v domnění, že už víme, co nám způsobuje zkraty, přijíždíme do noční Francie.

Barbora náhle křičí: „Foreste, pozor, tam hoří něco na silnici! A jéje, to jsou žlutý vesty!“

Francouzi jsou mistři v protestech všech druhů, ty protivládni jim jdou nejlépe. Uprostřed dálnice hoří obrovská vatra z palet, kolem postává hlouček lidí v reflexních vestách a zastavuje provoz.

„Týjo, já myslel, že jsou jen v televizi,“ povídám a šlápnu na plyn.

Předjíždíme kolonu odstavených kamionů a odvážným manévrem se dostáváme až k betonovému zátarasu a dlouhé dodávce blokující vjezd na kruhový objezd. Zamáčknou zamykání dveří a stahuji okýnko, abych se postavy v kapuci zeptal, co se děje. Anglicky mi nerozumí. Blokující dodávka se po chvíli rozjždí, umožní nám průjezd, opíše kružnici a zase se vrátí na místo.

Takového podivného přivítacího ceremoniálu se nám dostalo.

Stejně jako předchozí noc parkujeme na kraji lesa daleko od obydlí, kde nás nikdo neruší a sami nikomu nevadíme.

Od chvíle, kdy jsme přijeli do Francie, každé otevření lednice doprovází pronikavý odér zrajících sýrů. Jsou výborné, dokonce i samotné, bez vína!

Nadšení z bydlení v dodávce, které jsme navrhli opravdu šikovně, střídá zoufalá snaha vyřešit trvajícím problémem s elektřinou.

„Fuj, cítíš to taky? Jako by se páčil plast nebo něco!“ vyděšeně věští další trable Barbora. „Z motoru to snad není,“ dodává s nadějí v hlase, ale ujišťuje se, jestli je hasicí přístroj na svém místě pod sedadlem.

„Nebliká to,“ odpovídám našťvaně. „Musíme zastavit a vyřešit to jednou provždy.“

Předvidavě jsme si před cestou vytiskli podrobný manuál na opravu Dodynyky. Netušili jsme, že se bude hodit tak brzy. Rozebíráme celou

Obytnák ze starého popelářského vozu.

palubovku a hledáme spečené klubko kabelů. Vše ale vypadá v pořádku. Nadobro odpojujeme přívod k topení a vytahujeme jeho odpor, alespoň si myslíme, že to je on.

„Dodynka a špinavý ruce, to asi patří k sobě,“ komentují první zkušenosti s opravami.

Sníh vystřídal déšť, stmívá se a blíží se hodina, kdy musím pracovat. Bereme to jako další zkoušku, křest ohněm, kterým si musíme projít.

V nedalekém autoservisu kupujeme deset nových pojistek za deset eur (holt není to nejlacinější kraj). Pojistky už ale naštěstí nejsou potřeba, odpojení topení, zdá se, pomohlo. Vyhnout se dálnicím byl dobrý nápad, od té doby se kocháme nádherným francouzským venkovem a celkově zpomalujeme. Čím jižněji jedeme, tím je tepleji a není se kam hnát.

Na parkovišti ve městečku Issoire sedíme při otevřených dveřích na zápraží Dodynky a dojídáme špagety carbonara. Klid narušuje auto zastavující před námi, z okýnka se naklání sympatický stařík a zvolá: „Bon appetit!“

Výhled na nejvyšší viadukt v Evropě.

Ukazuje na Dodyнку, pak na sebe a zase na Dodyнку a komentuje to asi dvaceti větami ve francouzštině, kterým vůbec nerozumíme.

„No jasně! On nám chce ukázat svůj dům, máme jet za ním!“ přišel jsem na to a odkládám talíře do dřezu. Výhodou bydlení na malém prostoru je, že je hned uklizeno a připraveno vyrazit.

Taková nabídka se neodmítá, úzkými uličkami historického centra pronásledujeme šedivého pána až k jeho vile s velkou zahradou.

„*Architecte*,“ povídá a vítá nás u sebe na dvorku. „Jo ták, on je to architekt a chce nám ukázat svoji vilu,“ ověřujeme si tvrzení, že Francouzi mají nos nahoru.

„*Come*,“ pokračuje a lišácky se ubírá ke garáži. Otevírá vrata a nám padá brada. Stojí tam velký obytný expediční vůz s automaticky výsuvnou střechou jako observatoř. „Ještě před čtyřmi lety to byl popelářský vůz, ten jsem téměř každý den předělával na tento dům na kolech, abych teď mohl cestovat po světě,“ dozvídáme se díky překladači v telefonu celý příběh.

Štědrý večer v Dodynce.

Nešetříme obdivem a pán se s námi po hodinové prohlídce loučí italským příslovím, které má nalepené na zadní části vozu, aby ho všichni jedoucí za ním viděli: *Qui va piano, va sano e va lontano!* Neboli česky: pomaleji dál dojdeš.

Po noci strávené s futuristickým výhledem na nejvyšší viadukt v Evropě – Millau – a procházce po známé pevnosti Carcassonne spolu s Mílou a Milošem, rovněž v dodávce cestujícím českým párem, který jsme potkali, odjíždíme hluboko do pyrenejských lesů, kde schovaní v husté mlze hledáme a nalézáme absolutní pohodu a klid.

Je štědrý večer, Barbora smaží rybu. Od plotny se valí kouř, odchází střešním oknem ven z dodávky a bere s sebou i příjemnou vůni smrkové větvičky, našeho skromného vánočního stromečku.

Vánoce jsou jen obyčejné dny, které si sami činíme neobyčejnými. Přejeme si a uděláme maximum, abychom takových dní měli požehnaně, nejenom jednou v roce.